

oceniti takih duhov, ter niti ne kažejo volje, pripogibati se pred pesnikom s kadilnico pohvale. »Mlada Poljska« pljuva s preziranjem in z jezo na množico, vsa se povzpenja na prstih oholosti, »sebe ceneč nad ljudi, druge pa manj nego žival«, kakor pravi Trembecki. Dandanašnji je genijev, zlasti lirskih, obilno, genijev nepoznanih pa še več. Nastal je sredi pesnikov običaj, da vzajemno drug drugega hvalijo ter mečejo psovke naokrog po geslu: »Odi profanum vulgus.«

(Konec prihodnjič.)

V jasnih nočeh.

Neznana ti je divja, nema strast . . .
 Jasminovo je v mesečini cvetje
 po vzduhu lilo mi opojno slast,
 in v sanje zibalo me slavčje petje.

Nad mehkim snom ponočnim plavala
 pa polna luna v bledem je sijaju.
 V grmičju je senca tavalala
 in ž njo tišina v slabem je drhtaju

Oj, kolikrat sedela sva tako!
 A nisi je, ti nisi je čutila
 te mehke strasti, ko tako ljubó
 jasminov duh po eteru je lila.

V. S. Fedorov.

Pozabil sem mnogokaj, dekle . . .

Pozabil sem mnogokaj, dekle, Pozabil sem mnogokaj, dekle,
 mnogo sanj, besedi, mnogo dni in noči,
 le onih ne, v katerih ljubezen le onih ne, v katerih iskale
 do té plameni. të moje oči.

Pozabil sem mnogokaj, dekle,
 in mnogokaj večno naj spi.
 Le ljubezen ko srce samotna
 naj v srcu gori!

Aleksandrov.